

Историята на лѣнивия Митко.

(Приказка).

Имаше едно врѣме едно селянче, което се казваше Димитъръ, а родителитѣ му го зовѣха Митко. Митко бѣше голѣмъ лѣнивецъ. Той имаше чудното желание, седмицата да има седемъ празнични дни, та да празнува винаги и никакъ да не работи. Щомъ Митко пожела това и желанието му се изпълни: единъ слѣдъ другъ почнаха да се редятъ все празнични дни и той нѣмаше друга работа освѣнъ да стане сутринъ, да напои



и нахрани добитъка и да закуси. Слѣдъ това той пакъ можеше да легне и да спи колкото иска.

„Ахъ какъ е хубаво тъй!“ — бѣбрѣшеси Митко задоволенъ, „нѣма вече да се мжча съ работа

цѣлъ день“. Така се минаха нѣколко дня. Една сутринъ Митко стана, протегна се лѣниво, отри си гурелитѣ отъ очитѣ и подкара да пои говедата на селския кладенецъ. Като погледна голѣмото корито, което трѣбваше да пълни, като погледна и тежката кофа, която трѣбваше да издига пълна съ вода, той въздъхна и каза: „Ахъ, колко измжчва работата! Постояното ходене отъ обора до селския кладенецъ, постоянното навеждане и вадене вода не е за мене. Азъ желая, като плюя въ коритото, веднага да се напълне съ вода и да пиятъ отъ него говедата колкото обичатъ“.

Едва издума това и плю веднажъ въ коритото, послѣднѣното се напълни съ вода и почна да се прѣлива. Добитъкътъ се напи и си трѣгна за обора.

„Ахъ, какъ е хубаво тъй!“ — бѣбрѣше си Митко задоволенъ. „сега нѣма вече да се мжча съ тежка работа“.